

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨੁ ਘਨੈ ਭ੍ਰਮੈ ਬਨੈ ॥ ਉਮਕਿ ਤਰਸਿ ਚਾਲੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਬੇ ਕੀ ਚਾਹ ॥ ੧॥
ਰਹਾਉ ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਨ ਮਾਈ ਮੋਹਿ ਆਈ ਕਹੰਉ ਬੇਦਨ ਕਾਹਿ ॥ ੧॥ ਆਨ ਉਪਾਵ ਸਗਰ ਕੀਏ ਨਹਿ
ਦੁਖ ਸਾਕਹਿ ਲਾਹਿ ॥ ਭਜੁ ਸਰਨਿ ਸਾਧੂ ਨਾਨਕਾ ਮਿਲੁ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦਹਿ ਗਾਹਿ ॥੨॥੨॥੨੪॥ {ਪੰਨਾ
1272}

ਪਦ ਅਰਥ:- ਘਨੈ ਬਨੈ—ਸੰਘਣੇ ਜੰਗਲ ਵਿਚ। ਭ੍ਰਮੈ—ਭਟਕਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਮਕਿਤ—ਉਮਾਹ ਵਿਚ ਆ ਕੇ।
ਰਸਿ—ਆਨੰਦ ਨਾਲ। ਮਿਲਬੇ ਕੀ—ਮਿਲਣ ਦੀ। ਚਾਹ—ਤਾਂਘ। 1। ਰਹਾਉ।

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮਾਈ—ਤਿੰਨਾਂ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੀ ਮਾਇਆ। ਮੋਹਿ—ਮੈਨੂੰ। ਮੋਹਿ ਆਈ—ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਵਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਕਹੰਉ—ਮੈਂ ਦੱਸਾਂ। ਬੇਦਨ—ਦੁੱਖ। ਕਾਹਿ—ਕਿਸ ਨੂੰ?। 1।

ਆਨ ਉਪਾਵ—ਹੋਰ ਹੀਲੇ। ਆਨ—(ANX)। ਉਪਾਵ—(ਲਫਜ਼ 'ਉਪਾਉ' ਤੋਂ ਬਹੁ-ਵਚਨ)। ਸਗਰ—ਸਗਲੇ,
ਸਾਰੇ। ਸਾਕਹਿ ਲਾਹਿ—ਲਾਹ ਸਕਦੇ, ਉਤਾਰ ਸਕਦੇ। ਸਾਧੂ—ਗੁਰੂ। ਮਿਲੁ—ਮਿਲਿਆ ਰਹੁ। ਗਾਹਿ—ਗਾਹ ਕੇ,
ਚੁੱਭੀ ਲਾ ਕੇ। 2।

ਅਰਥ:- ਹੇ ਭਾਈ! (ਮਨੁੱਖ ਦਾ) ਮਨ (ਸੰਸਾਰ-ਰੂਪ) ਸੰਘਣੇ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਭਟਕਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। (ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਸ
ਦੇ ਅੰਦਰ) ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਤਾਂਘ (ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਦੋਂ ਇਹ) ਉਮਾਹ ਵਿਚ ਆ ਕੇ (ਆਤਮਕ)
ਆਨੰਦ ਨਾਲ (ਜੀਵਨ-ਚਾਲ) ਚੱਲਦਾ ਹੈ। 1। ਰਹਾਉ।

ਹੇ ਭਾਈ! ਤਿੰਨ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੀ ਮਾਇਆ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ (ਭੀ) ਹੱਲਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। (ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ) ਮੈਂ (ਹੋਰ) ਕਿਸ ਨੂੰ ਇਹ
ਤਕਲਫਿ ਦੱਸਾਂ?। 1।

ਹੇ ਨਾਨਕ! (ਆਖ—ਹੇ ਭਾਈ! ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਰਨ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾ) ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਹੀਲੇ ਕੀਤੇ, ਪਰ ਉਹ ਹੀਲੇ
(ਮਾਇਆ ਹੱਥੋਂ ਮਿਲ ਰਹੇ) ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਹੇ ਭਾਈ! ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਰਨ ਪਿਆ ਰਹੁ, ਅਤੇ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ
ਗੁਣਾਂ ਵਿਚ ਚੁੱਭੀ ਲਾ ਕੇ (ਗੋਬਿੰਦ ਵਿਚ) ਮਿਲਿਆ ਰਹੁ। 2। 2। 24।